

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Decisio CXXXII. De Parocho personam alterius Dœcesis sine licentia proprii
Parochi Sacramentaliter absolvente à peccatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

TITULUS XXXVIII.**De Pœnitentiis, & Remissionibus.****DECISIO CLXXXII.**

De Parocho, personam alterius Diœcesis sine licentia proprii Parochi Sacramentaliter absolvente à peccatis.

SPECIES FACTI.

DUO Parochi, quorum unus in Diœcesi A. alter in Diœcesi C. quem vocare placet Conradum, priorem verò Sympertum, parochias confines in utriusque Diœcesis limitibus obtinebant. Conradus in suo pago habebat perillustrem quandam Familiam, plerumque ruri habitantem, ad quam Sympertus, favoris nobilium valde appetens, frequenter invisebat, ac sua affabilitate, servitiis, honorariis &c. Familiam illam adeò sibi demerebatur, ut Conradus vix non despiceretur tanquam hominem parùm cultus, & vix non rusticus, cum nesciret modum tractandi nobiliores personas, e contra Sympertus plurimum valeret gratiâ. Cum quodam die moraretur hilariter Sympertus in Arce, una ex filiabus nobilibus malè cœpit habere, ac citra periculum mor-

tis propinquam, nihilominus tamen voluit confiteri peccata sua Symperto presenti, ac ab omnibus Domesticis multùm dilecto. Sympertus annuit, audiit Confessionem, deditque Sacramentalem Absolutionem inficiò, non interrogatò, & probabilitè, si interrogatus fuisset, non censurò Conradò propriò Parochò propter simultates, quas hi duo Parochi ob Zelotypiam quandam fovebant ad invicem. Id rescians Conradus primùm mussitare contra hoc factum, dein hinc inde murmurare & conqueri cœpit, demum publicè ac frequenter asserere, confessionem & absolutionem, à Parocho alieno ac alterius diœcesis sine sua licentia datam, fuisse invalidam ac nullam. Videamus igitur, qua ratione sit decidenda

QUÆSTIO.

An valida fuerit absolutio Sacramentalis à Symperto data sine consensu Conradi?

PRIMA facie videtur affirmativè decidenda, quia Sympertus fuit Sacerdos ad audiendas Confessiones approbatus vi Tridentini, quod *Sess. 23. c. 15. de reform.* pro approbatis agnoscit omnes, qui *Parochiale beneficium obtinent*, quale habuit Sympertus. 2. Tempore Jubilæi, ubi datur cuilibet potestas eligendi Confessarium, quicumque fuerit approbatus ab Ordinario, quilibet Parochus, etiamsi sit alienæ diœcesis, eligi in Confessarium potest, ut cum aliis docet Suar *in 3. part. to. 4. d. 28. sect. 4. n. 18.* & Barbosa *de offic. Episc. pot. Episc. alleg. 25. n. 19.* ex ratione, quia, qui obtinet beneficium Curatum, & sic approbatus est pro cura animarum exercenda pariter approbatus censetur pro audiendis ubique confessionibus quarumcunque personarum, etiam sibi non subditarum. Barbos. *de offic. Par. c. 19. n. 4. 5.* Sed hæc ratio militat etiam extra tempus Jubilæi: ergo. 3. Quilibet Sacerdos approbatus, etiam simplex, sive Sæcularis sive Regularis, à quocunque saltem infirmo, vocari potest domum suam ad audiendam ipsius confessionem absque eo, quod debeat prius peti & obtineri licentia proprii Parochi, ut pluries respondit S. Congregatio Episc. & Regular. si-

nanter 13. Sept. 1641. ut novissimè referri Pignateum *to. 10. consult. 71. n. 6.* ergo & Parochus alienus, etiam alienæ diœcesis, utpote ratione Beneficii Parochialis approbatus, vocari potest, & audire cujuslibet confessionem irrequisitò Parochò proprio. 4. Et præcipuè stabiliter observatur hæc opinio ex consuetudine, vi cuius licitè ac validè Parochi vicini alienæ non solum parochiæ, sed etiam diœcesis, subditos absolvere à peccatis solent. Suar. *n. 19.* Barbos. *ad Trid. s. 23. c. 15. n. 19.* cum aliis allegatis. Id quod etiam in nostra Germania passim observari notatum est in felis solennioribus, ubi ex variis locis homines confluunt, & in locis parium peregrinationum, scilicet ex tacito consensu Episcoporum & Parochorum extraneorum ac vicinorum, uti ego ipsè sæpius adverti, & in Italia observavit Clericatus *de benef. discord. 62.* ubi simillimum resolvit casum. 5. Sufficit consensus præsumptus proprii Parochi: sed Sympertus potuit præsumere consensum Conradi: ergo.

His tamen haud obstantibus attempta rei veritate non dubius negativam amplector, & Sympertum nec licitè nec valide absolutionem Sacramentalem impertitum esse assero, præ-

præcipuè ex duplici fundamento. Primum sumitur ex defectu legitimæ approbationis: ut quis licitè ac validè absolvat à peccatis, debet esse legitimè approbatus. Textus in Trident. sess. 23. c. 15. de ref. & DD. omnes: sed Sympertus non fuit legitimè approbatus ad audiendas confessiones pœnitentium alienæ diœcesis, & in aliena diœcesi confitentes peccata, quod tamen est necessarium, ut nempe Confessarius ipse à suo Ordinario (& non tantùm pœnitentis Ordinario, ut olim quidam censebant sufficere cum Henriquez) sit approbatus. Suar. lo. cit. sect. 8. n. 3. ac alii, vel, quæ sententia adhuc securior est & communiter approbata à DD. confirmata à decisionibus S. Congregationis, imò & Bullis Apostolicis, atque ipsa Praxi, ut sit approbatus ab Episcopo illius loci, in quo facienda est confessio, & administratur pœnitentiæ Sacramentum. Sic enim sentiunt expressè Barbosa de offic. & pot. Episc. allegat. 25. n. 30. Card. de Lugo de Sacram. Pœnit. d. 21. sect. 2. n. 35. cum Suar. to. 1. de Relig. l. 2. c. 14. à n. 9. Card. de Lauræa in 4. sentent. to. 2. de Sacram. Pœnit. d. 20. art. 3. n. 83. sqq. atque alii mellioris notæ Doctores plerique, utique fundati partim in declarationibus & decretis S. Congreg. Concilii clarissimis, prout referuntur à Card. de Lugo lo. cit. n. 34. Barbosa n. 32. Pignatello to. 1. consult. 314. quæ declarationes apertè habent, quòd approbatus in una diœcesi pro

confessionibus audiendis istas audire non possit in alia diœcesi absque hujus diœcesis Episcopi approbatione, sive confessarius sit regularis (nisi munitus sit speciali privilegio) sive sæcularis: partim in Constitutionibus Pontificum, uti Urbani VIII. de anno 1628. ubi revocavit omnes concessiones, licentias, & privilegia audiendi confessiones sine approbatione Episcoporum Diœcesanorum: & Clementis X. quæ incipit *Superna* de 20. May 1670. ubi §. 4. sic decernit: *ad hæc Religiosos (multò magis id intelligendum de Sæcularibus, cum de his minor sit ratio dubitandi utpote non obtinentibus tot privilegia, quot habent Religiosi) ab Episcopo ad confessiones sæcularium in sua diœcesi audiendas approbatos non posse in alia diœcesi eas absque Episcopi diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.* Ex quibus inferitur bene: ergo, cum approbatus in & pro una diœcesi non sit approbatus in & pro alia diœcesi, validè & licitè non audit confessiones in aliena diœcesi propter defectum approbationis legitimæ. Et hoc, ait Clericatus n. 22. certum est & indubitatum apud omnes tam Theologos quàm Canonistas. Quidquid sit de illa quæstione, utrùm Parochus, vel alius approbatus ab Ordinario suæ diœcesis, habendus sit pro approbato pro tota diœcesi eadem, omnium diœcesanorum confes-

Gg 2

fessio-

fessiones possit audire, in qua definienda discordant DD. aliis affirmantibus, aliis negantibus.

Alterum fundamentum petitur ex defectu jurisdictionis: nam ad hoc, ut quis licet ac valide absolvat à peccatis, jurisdictione præditus sit oportet, cum Christus Jo. 20. instituerit Sacramentum Pœnitentiæ per modum *Judicialis sententiæ* administrandum: sed ad valorem actus & sententiæ Judicialis requiritur juxta omnes jurisdictione in: absolvendum vel condemnandum, in foro interno: æquè ac in externo: atqui Symperus in puellam nobilem, quam absolvere præsumpsit, velut in subditam non habuit jurisdictionem, nec ordinariam ratione proprii officii in hoc loco sibi competentem, nec delegatam vel à Jure, ubi enim istud reperitur? nec ab homine, scilicet à Conrado, proprio puellæ parochi & pastore aut à Conradi Episcopo, nec ex ullo privilegio, cujusmodi habent PP. Societatis & cum ea communicantes: ergo &c. quamvis enim cui-libet sacerdoti in actuali ordinatione conferatur potestas absolvendi quoscunque fideles, adeoque jurisdictione, ea tamen adhuc incompleta, remota, in actu primo, & quasi conditionata est, si nempe ab Ecclesia ipsi assignentur subditi præviâ cognitione de ejus idoneitate, per quam subditorum designationem, in qua consistit actualis collatio jurisdictionis, tribuitur, primum jurisdictione com-

pleta, proximè expedita, absoluta, & in actum secundum redigibilis, ut tenent omnes ex c. 6. de majorit. c. 2. de Offic. Vicar. in 6. c. 7. c. 12. b. t. Trid. sess. 5. c. 2. & sess. 14. c. 2. 6. & 7. de ref. l. 5. l. 6. ff. de Jurisd. Confirmatur hoc, simul & primum fundamentum, ex eo, quòd Patribus Societatis (& qui cum ea in privilegiis communicant, Mendicantibus aliis) concessum sit privilegium audiendi confessiones quorumcumque fidelium ad eos accedentium (quamvis eo non utendum invitis Parochis & Episcopis) & à quibuscumque peccatis absolvendi, sine nova approbatione Episcoporum, & sine alia jurisdictionis collatione: ergo, ut rectè infert Barbofa cit. n. 30. in contrarium stat Jus Commune, & Sacerdotes Sæculares, etiam Parochi, & Regulares non privilegiati, carent jurisdictione in alienos diocesanos (sicut & approbatione) imò in alienos quoque parochianos in suis Parochiis absolvendos, nisi accedat consensus proprii Pastoris, jurisdictionem ordinariam in loco obtinentis, Licet enim prædictum privilegium concedatur esse revocatum à Clem. X. in constit. *Superna*, constat tamen aliquando datum fuisse à Paulo III. in constit. *dilecti filii* & à Greg. XIII. in Constit. *Decet*. (& in Germania ex Episcoporum consensu in usu etiamnum sit) formatum tamen à Barbofa argumentum procedit.

His ita firmatis difficile non est removere obmota. Primum ope distinctionis: Symptertus per obtentum beneficium Parochiale fuit quidem legitime approbatus, at non pro alia diœcesi (vel fortè etiam nec pro tota diœcesi sua, sed tantum cum restrictione ad suam propriam Parochiam & ad suos parochianos inibi absolvendos) minus per hoc acquisivit jurisdictionem in alienos diœcesanos, imò nec in alienos parochianos intra suam diœcesim. Secundum, quia imprimis non versamur in tempore Jubilæi, in quo datur potestas pro libitu eligendi in Confessarium quemcumque Sacerdotem ab Episcopo approbatum. Imo valde dubium est, an etiam tempore Jubilæi eligi valeat in Confessarium Parochus alienæ diœcesis & advocari in diœcesim pœnitentis. Certè id negat Card. de Lugo d. disp. 21. n. 14. v. puto & Card. de Lauræa disp. 20. n. 145. Garc. de benefic. p. 5. c. 8. n. 87. afferens responsum S. Congregationis negativè datum ad hoc quaesitum: an obtinens Parochiale beneficium in una diœcesi possit in alia absque Ordinarii loci approbatione eligi in Confessarium ab habentibus privilegium vigore Jubilæi eligendi Confessarium idoneum? ergo nec satis tutum est (imò juxta Clericatum n. 29. erroneum & falsum) extra-diœcesanum etiam Jubilæi tempore Confessarium eligere, solum in alia diœcesi approbatum. Tertium non procedit generaliter & absolute: apud infirmos cum pro-

pinquo mortis periculo procedit, quia Trident. sess. 14. c. 7. de ref. in articulo mortis, seu ubi vel certum vel probabile est mortis periculum, cui libet Sacerdoti facultatem concedit validè absolventi à quibusvis peccatis. Apud alios non procedit, præsertim ubi se intruderet Sacerdos extraneæ diœcesis, ac in pœnitentiæ diœcesi non approbatus (ut hic contingit) si parochus proprius non consentit, uti probatum manet. Quartum præcisè tunc invenit locum, quando parochus proprius vel expressè, vel tacitè per signum aut perfectum, consensus sufficienter manifestativum, consentit, ut approbatus in aliena duntaxat diœcesi audiat confessionem in sua diœcesi & suum parochianum; nam consuetudo illa, vi cuius Episcopi censentur approbare parochum alienæ diœcesis contiguar, restricta est ad consensum proprii parochi velut ad conditionem, sine qua non, scilicet si propriæ diœcesis parochus parochum alienæ diœcesis confinem vocet, requirat, & consentiat; ut in ipsius parochia confessiones audiat, uti contingit in festis sollemnioribus, ubi magnus est pœnitentium affluxus. Idem ferè dicendum de Parochis vicinis etiam ejusdem diœcesis. Sic enim omnes Scholastici & Moralistæ, ut ait Clericatus n. 26. cum Suar. cit. d. 28. sect. 4. n. 19. Bonacina to. 1. de Pœnit. sacr. d. 5. q. 7. pu. 4. n. 12. Card. de Lugo d. disp. 21. n. 14. Card. de Lauræa d. disp. 20. n. 120. Gobat in Theol. Exper. tr. 7.

n. 45. § 95. docent, supponunt, & in hoc sensu intelligunt consuetudinem, quod nempe viilius concedatur approbatio & jurisdictio alieno parochi confini vel diversæ, vel ejusdem etiam diocesis sub conditione, si proprius Parochus consentiat expressè vel tacitè; proin, si non consentiat, sicut in scius non consentit, vel etiam invitus sit, absolutio Sacramentalis sicut illicita, ita & invalida est; nam actus conditionalis non valet, nisi existente conditione. *l. si quis sub conditione. ff. si quis omiſſa causa.* & conditione deficiente dispositio (consuetudo) non sortitur effectum. *l. qui heredi. l. Mevius ff. de condit. §. demonstr.* Barbosa axiom. 48. n. 1. 2. cum plurimis: ergo nec absolutio Symperti, se forte fundans in consuetudine, quæ in casu non accedentis consensus proprii parochi non datur, fuit valida. *Quintum* denique prorsus nihil valet, nam & *Major & Minor* est falsa: *Min.* quidem, quia non apparet, quomodo prudenter potuerit Sympertus præsumere consensum Conradi, aliàs agrè ferentis tam frequentem & importunum ad Illustrem suæ parochiæ familiam accessum, inconvenientes blanditias, servitium non satis decora, quibus proprium parochum si non exosum, saltem minus dilectum & æstimatum effecit, vel saltem efficere potuit, si non intendit. *Ma.* autem falsa est, quia consensus merè præsumptus, qui scilicet nec tacitè datus est & manifestatus sufficienter per ali-

quod indicium; sed solùm daretur, si peteretur, certè non sufficit ad valorem actus jurisdictionalis, partim quia, quæ requiruntur ad valorem actus, & ad potestatem completam agendi, juxta DD. debent actu existere, quando ponitur actus, & priori, tanquam essentielle constitutum potentia; partim quia Sacramentum poenitentia non potest dependere à futuro eventu, sed statim vel est validum vel invalidum tempore, quo administratur, sed dependeret ab eventu futuro, scilicet à consensu dando, si peteretur, & nondum dato vel existente, si innteretur consensui merè præsumpto: ergo.

Dices adhuc: Sympertus potuit judicare, filiam illam Illustrem non allaturam in Confessione nisi peccata venialia; aut, si mortalia, jam prius aliquando clavibus subjecta, vel eam esse in periculo probabili mortis: ergo licitè ac validè ipsius confessionem audivit, quia in his tribus casibus ex perpetua consuetudine & benignitate Ecclesiæ in Confessario nec approbatio nec jurisdictio alia quàm collata in Ordinatione Sacerdotali, requiritur. *¶* Imprimis ex specie facti apparet, quod necdum probabile mortis periculum adfuerit: dein statim judicare, poenitentem non habere nisi peccata venialia, aut mortalia jam semel per confessionem expiata, nisi poenitens disertè prius sacerdotem faciat certum, est se exponere periculo audiendi confessionem invalidam, & for-

forte ob peccatum grave nondum ex-
piatum absolutionis non capace, con-
sequenter illicitè audiendi, vel, si
sequeretur absolutio, hanc dandi in-
validè, uti secundum dicta in præfenti
casu certè fuisset invalida, si mortale,
nondum expiatum confessione, alla-

tum fuisset. Si autem puella secu-
rum fecisset Sympertum de non af-
ferendo peccato gravi, vel jam aliàs
confesso, nec illicitè nec invalidè
egisset audiendo, nisi forsan ex alio
capite inordinatio irrepsisset inducens
peccatum saltem veniale.

TITULUS XXXIX.

De sententia Excommunicationis.

DECISIO CLXXXIII.

De Sacerdote, qui tempore Bacchanalium larva-
tus incescit, propter exercitam insolentiam egregiè dedolato
à quodam cive.

SPECIES FACTI.

ANte sat multos jam annos habi-
tavi in quadam urbe, ubi Bac-
chanalia à petulanti juventute ple-
beia, & magnam partem rustica,
faunorum instar vestita, & indecoris
larvis faciem teclà celebrari in condi-
tè solent. Circumcursant turmatim
per plateas cum clamoribus variisque
subin non satis decentibus corporis
gesticulationibus. Huic turbæ ju-
venis quidam sacerdos, pariter in-
dutus & larvatus, aliquando se jun-
xit, & postquam aliquanto tempo-
re cum cæteris per urbis plateas petu-

lanter, ut reliqui, bacchatus est, re-
pente in ejusdem civis domum irru-
pit, & usque ad stabulum vaccarum,
ubi civis uxor morabatur pabulandi
pecoris causâ, penetrans eam magnâ
insolentiâ, citra impuditiæ gestum
tamen, multum divexavit. Tumul-
tum & clamorem audiens maritus
accurrit, & apprehenso fuste larva-
tum hominem adeò validè repetitis
ictibus percussit, ut verberum satur,
compellente dolore, rogaverit, ut
cessaret à verberibus, dictitans se sa-
cerdotem esse. Quid ais? reponit
ex-